

1. Ubudne ord

Jeg var tilbage, men alene og fortabt i De Levendes Land. Jeg havde ingen familie her. De var alle sammen enten døde eller udstationeret i hæren. Jeg havde heller ingen venner. Min eneste ven, Niro, var i tjeneste hos Dødsguden. Jeg havde ikke engang noget sted at bo, for Mester Gilius havde taget mit hus, da han sendte mig til Dødsriget for en lille måned siden. Den eneste tilknytning, jeg havde til De Levendes Land, var tilfældige bekendte og Søster Atla, der havde tilbudt mig plads på sårsøstrenes kloster, men som jeg til gengæld ikke havde lyst til at fortælle om mine eventyr og om mødet med Dødsguden. Jeg var slet ikke klar til at fortælle det til nogen, og jeg ville ikke udsætte hende og klosteret for den fare, de risikerede, hvis det lykkedes Dødsguden at sende Mester Jæger efter mig ind i De Levendes Land.

Jeg havde ingen venner, men fjender havde jeg til gengæld masser af. Både Mester Gilius og spøgelses Vendor og måske også selve dødskirken ledte uden tvivl efter mig. Af dem var det ind til videre kun Vendor, der vidste, jeg var tilbage blandt de levende, men han var til gengæld også den farligste af dem.

Heldigvis kendte jeg fra min tid som tyv hver en dunkel krog i byen. I den allerældste del, der blev kaldt Fattigrusen, lå husene så tæt, at der ikke var plads til veje, men kun var stier imellem dem. Deres gavle lænede sig opgivende mod hinanden hen over stierne og dannede mørke tunneler, som stank af kål og gammelt affald. Fattigrusen var selvfølgelig opkaldt efter de ruser, man bruger til at fiske med, for man sagde, at hvis man først var kommet så langt ned i sølet, at man søgte ind for at bo i Fattigrusen, så kom man aldrig ud igen. Den snørede sig sammen om en og gik i blodet på en, og når man først var der, var alt håb om igen at blive en normal borger i byen ude. Det var der, jeg søgte hen. Jeg søgte både ind i Rusen for at få fred og for at få styr på de grimme ting, jeg havde set – først og fremmest synet af Vendor, da han blev flået i stykker af Dødsgudens sorte præstefugle.

Det var umuligt at få en vogn, ja, så meget som en hest ind i Fattigrusen, og selvom det var en genvej op til torvet, gik byens borgere hellere i en bue udenom. Ikke engang vægterne kom her, og det har heller aldrig nogensinde været et sted, jeg selv brød mig om at være. Men når man har et spøgelse efter sig, er Fattigrusen det

helt rigtige sted at gemme sig, og jeg ignorerede angsten for voksne røvere og for flokkene af små grådige børn med sultne øjne, der drev rundt derinde, og som var berygtet for at overfalde fulde borgere på vildveje.

Jeg startede med at gnide jord og snavs ud over både min underkjole, ansigt, hænder og hår, så jeg ikke lyste op som et oplagt offer. Så krøb jeg sammen under et udhæng, der var så faldefærdigt, at det når som helst kunne styrte sammen over mig, men som endnu blev holdt oppe af en stor slyngplante, der vikled sig ind og ud mellem sprækkerne, så det næsten mindede om et rigtigt tag. Jeg var selvfølgelig ikke den eneste, der havde fået den ide. Jeg delte udhængen med fem andre, der var så fattige, at de så langt efter min beskidte underkjole. Til sammenligning med det, de selv havde på, lignede den noget, jeg kunne gå til bal hos Kansleren i. Da jeg indså, hvor farligt det kunne være for mig, at 'se så fin ud', skyndte jeg mig at bytte underkjolen med en af de fattige. I stedet fik jeg en uformelig dragt lavet af en af en gammel sæk, som dem mølleren kører sit mel til markedet i. Den var stiv af snavs og skrabede mod min hud, men den var varmere end min underkjole, og den var frem for alt bedre at forsvinde i. Jeg rullede mig sammen helt oppe ad væggen og lignede en lille bunke affald.

Her sov jeg i flere dage. Jeg vågnede et par gange og sneg mig ud i Rusens kringelkroge, hvor jeg stjal fra andre tyve, før jeg vendte tilbage til udhængen og sov videre. Hver gang, jeg vågnede, måtte jeg kæmpe mig op af søvnen, som om jeg var ved at drukne i den. Det var det eneste, jeg kunne. Sove, sove, sove. Den evige drømmeløse dødssøvn, jeg tidligere havde frygtet mere end noget andet, blev pludselig hverdag i den første tid, efter jeg kom tilbage til De Levendes Land.

Jeg vågnede først for alvor efter en uges tid. Noget var anderledes. De andre fattige lå ikke og sov bevidstløse omkring mig, som de plejede, men sad og stirrede på mig, som om det først nu var gået op for dem, at jeg slet ikke hørte til i deres del af byen. Fem par øjne stirrede sultne mod et sted midt på mit bryst, og da jeg tog mig til stedet, mærkede jeg Spinellen, der var krøbet frem fra sit skjul under sækkkjolen. Den glitrede i sin sølvkæde med en rigdom, disse mennesker måske kun havde hørt rygter om, og jeg vidste med det samme, at jeg blev nødt til at finde et nyt sted at

sove, hvis jeg ikke ville have halsen skåret op af en rusten kniv, så snart det blev mørkt. Men der var noget andet, der skræmte mig langt mere end tanken om rustne knive den morgen. Jeg kunne pludselig se et sært lys ulme om de fattige, der sad og stirrede på mig. Det var mørke toner af blåt og grønt, der pulserede fra dem, som tåge over engen, og hvad der var endnu mere uhyggeligt var, at farverne bar brudstykker af ord med sig, selvom de fattige havde helt stramme smalle læber og lukkede munde.

“Så nemt.” “Rigdom.” “Kvæl.” “Stærkere end hende.” “Flå og løbe.” “Kun en lille pige.” “Slå ihjel.” “Alene.” “Struben er svag.” “Nu. Før de andre. NUNUNU.” Ordene hvislede mod mig. Jeg krøb sammen mod trævæggen, der havde været mit hjem i en uges tid, og gjorde mig klar til flugt. Mit hjerte hamrede i brystet på mig, og der var kun en eneste tanke, der fyldte mit hoved. Jeg måtte væk. Væk fra lysene og de forfærdelige ord. Med det samme.

Jeg satte fra mod væggen og skubbede den mindste af dem omkuld og ind i de andre. Det skabte luft og forvirring nok til, at jeg kunne springe gennem flokken og ud i gyden, før de nåede at sætte efter mig. Jeg løb og løb. På bare tæer i min sæk, mens Spinellen slog fra side til side i sølvkæden på mit bryst. Jeg følte småsten og glasskår bore sig op i mine tæer, og mærkede smerten som fjerne, skarpe stik, men stoppede ikke et øjeblik af den grund. Jeg blev blot ved med at løbe, til jeg ikke kunne mere ... og selv da blev jeg ved. En gang måtte jeg springe over en fordrukken kone, der lå tværs over stien, og jeg måtte flere gange puffe mig forbi nogle af de folk, der boede i Rusens rønner, men jeg lærte hurtigt at undgå deres blik, for hver gang jeg mødte deres øjne, så jeg igen glimt af farvetåger og hørte små eksplosioner af ord i mit hoved. *“Fare.” “Pas på.” “Tyv.”*

Jeg var ikke længere i fred blandt de usle og glemte i Fattigrusen, og jeg løb videre, til der kom mere lys. Gaderne blev bredere, og husene dannede ikke længere mørke buer hen over dem. Folk blev mindre lasede, og der begyndte at være små haver og træer omkring mig. Mine fødder var nu så følelsesløse, at jeg ikke længere lagde mærke til, hvad jeg løb på, men da jeg så ned, havde jeg grus i stedet for jord og slagter under fødderne. Underlaget skiftede snart til brosten, og der blev plads til, at der kunne køre en vogn ved siden af mig, men stemmerne blev alligevel ved.

Når jeg kiggede op, blev jeg mødt med folks tavse "*Fattigtøs*", "*Du godeste*", "*Skravl*". Jeg løb videre for at blive fri for dem. Jeg rundede torvet og løb gennem kvarteret, hvor håndværkerne holdt til. Løb gennem Studiestræde og videre ud mod den del af byen, hvor klosteret lyste hvidt på sin bakke og ringede den nye dag velkommen med fire sølvklingende klokker. Først da jeg bankede på porten og gispende bad en fremmed pige om at hente Søster Atla, holdt jeg op med at løbe og mærkede, hvor meget jeg havde presset min krop. Jeg lænede mig tungt mod muren og gispede med åben mund, mens min brystkasse hev som en blæsebælg, og smerten i fødderne vendte tilbage med fornyet styrke.

Pigens lysglimt var en smule klarere end de andres, men ordene, der skød mod mig, var ikke stort bedre, end dem jeg havde mødt inde i byen: "*Fare, smitte, lus, pas på, ulækker, snavs.*"

Hun lod mig sidde og gispe ved trappen, og jeg gemte Spinellen under særken og lukkede øjne og ører for al den larm, verden pludselig truede mig med. Jeg var overbevist om, at det var min rejse til Dødsriget, der havde gjort mig vanvittig. Snart ville jeg sidde og vugge frem og tilbage med savl i mundvigen og råbe efter alle, ligesom Gale Frida nede på havnen. Jeg krøllede mig sammen om mig selv på klosterets trappe og savnede min mors varme hænder, så det gjorde ondt meget længere ind i sjælen, end smerten fra mine fødder kunne nå.

"Men Shilla. Du godeste, barn. Er det dig? Hvad er der sket?"

Jeg vågnede af mine tunge tanker og så op i Søster Atlas ansigt. Hun stod over mig i sin lyse præstekjortel, der i modsætning til Dødspræsternes var grov og snæver ved ærmerne, for at hun kunne arbejde i den, og for at den kunne tåle hårdhændet vask, når den blev plettet af urtemedicin og blod.

Hendes ansigt var som en blid aftensol. Håret var normalt lyst, men i dag så det ud, som om det var gyldenrødt på grund af alle de stråler, jeg så bølge om hende. Hun strakte armene ud mod mig, og jeg lod mig omslutte af ordene "*Stakkels barn, såret, bløder, må hjælpe, omsorg, aldrig tid nok, trøst, sorg,*" der strømmede tavst fra hende. Ordene fik tårerne til at trille ned over mine kinder, mens hun knugede mig ind til sig og var ligeglad med lus og snavs, der ellers straks gjorde hendes kjortel klar til en ny omgang vask i klosterets kælder.

“Vi har plads til dig, så længe du vil. Hvordan er du dog kommet til at se så sølle ud på en enkelt måned?” Søster Atla halvt støttede halvt bar mig ind i et varmt, rent rum, hvor der snart efter stod et dampende bad og duftede af træ og rosenblomster. En pige lagde en ren hvid kjortel og et stort uldent tæppe på rummets eneste stol.

“Jeg kan godt selv,” sagde jeg og fumlede så meget med at få min særk af, at hun ikke så, jeg fik Spinellen listet over i det rene tøj. Jeg havde brug for hendes hjælp, men jeg havde stadig ikke tænkt mig at fortælle hende alt, og der var ingen grund til, hun så Spinellen og begyndte at stille spørgsmål.

Jeg kunne ikke huske, hvornår jeg sidst havde fået et varmt bad. Det føltes, som om jeg smeltede og gik i et med vandet, da mine muskler løsnede sig fra deres kramper og endelig slappede af. I Dødsriget var træ en luksusvare, og man brugte det aldrig til at varme vand op, og de døde havde en lavere kropstemperatur, så de badede i koldt vand, så nu følte jeg mig som en dronning. Selv min anspændte hovedbund begyndte at slappe af for første gang i mange uger.

Der var på alle måder så rent og rart i klosteret. Også på det åndelige plan. Her var ingen fare, men kun Søster Atla, der gned angst og ufred ud af mit hår og vaskede mit ansigt med bløde klude. Derefter hentede hun en skammel og satte sig for enden af karret og begyndte uendeligt blidt at pille splinter og skår ud af mine fødder og gnide dem med en salve, der duftede af kamfer og forårsrose. Ingen lyde og onde ord trængte ind gennem klosterets kølige stenvægge, og jeg fulgte taknemmeligt de små strømme af snavs, der flød fra min hår og min hud og lagde sig som sandbund i karret.

“Vil du fortælle, hvad der er sket? Du ser ikke ud, som om du har spist noget, siden jeg så dig for en måned siden. Du er jo skind og ben. Og dine fødder ...” Hun sukkede. “Dine fødder ser ud, som om du har løbet på glødende kul. Hvor *har* du dog været?”

Jeg vidste ikke, hvor jeg skulle begynde.

“Fandt du det, præsten ønskede?”

Jeg svarede selvfølgelig ikke. I stedet fortalte jeg hende om min nye frygt.

“Jeg er ved at blive sær ligesom gale Frida. Jeg hører stemmer og ser syner og mærkeligt lys,” hviskede jeg. “De har været i mit hoved, siden jeg vågnede i morges, og det gør mig svimmel og bange. Jeg vil ikke være vanvittig. Hvad sker der med mig, Søster Atla?”

Hun holdt op med at pusle om mine fødder. Hendes stemme var pludselig vagtsom som en hund, der ser en fremmed an i sin gård, og jeg kneb øjnene sammen for ikke at høre den strøm af ord, der ville komme, hvis jeg så på hende.

“Hvordan ‘stemmer’? Hvad siger de til dig?”

“Alt muligt. Men det er kun spredte ord. Og det er kun, når jeg ser på folk, der også ser på mig, at det sker. Er det deres tanker, jeg ser?”

Jeg forklarede hende om de fattige, om pigen, der havde taget imod mig i klosteret, og om de ord, jeg havde hørt, da Atla selv havde taget imod mig.

“Hvad hører du, hvis du ser i mine øjne nu?”

Jeg åbnede modstræbende øjnene og så ind i Søster Atlas. Der var de igen: *“Omsorg. Hjælpe. Hele.”*

“Og nu?”

“Det samme.”

“Jeg er sikker på, du ikke læser tanker. Du læser noget andet. Jeg har aldrig hørt om den slags før. Kan det ikke bare være noget, du bilder dig ind, fordi du er udmattet?” spurgte hun prøvende.

“Men det kom netop efter, at jeg havde sovet i en uge.”

“Hvor har du sovet?”

“Oppe i Fattigrusen.”

Nu så hun for alvor bekymret ud, men det var de samme ord, der strømmede fra hende igen og igen. Som et mantra af omsorg, godhed og hjælp.

“Hvad i alverden lavede du i Fattigrusen?”

“Jeg gemte mig ...”

Hun sukede og begyndte igen at gnide mine fødder ind i salve og lægge rent lærred omkring dem. “Kan du da ikke fortælle mig bare en lille smule om, hvor du har været, og hvad du ledte efter?”

Jeg blev fri for at svare, fordi det bankede på døren. En anden søster stod med store øjne og undskyldte, at hun forstyrrede midt i en behandling.

“Det er vigtigt. Vi har nyt om spøgelse,” sagde hun så hurtigt, at ordene snublede ud ad hendes mund. Det gav et sæt i mig, og Søster Atla lagde omgående en beroligende hånd på mit ben.

“Rolig, Shilla. Det spøgelse, der jagede dig, har præsterne manet ind i den evige søvn for længst. Bare slap af.” Hun vendte sig mod præstinden.

“Det må vente. Jeg er færdig her om en halv times tid.” Men præsten blev stående og trippede i døren.

“Det ... jeg ... jeg tror virkelig ikke, det er godt at vente,” sagde hun så. “Spøgelse ... de har fundet en, der ... det er Vendor.”

Søster Atla blev så overrasket, at hun ikke bemærkede, at jeg spontant spjættede i vandet og gispede, da jeg hørte navnet. *Jeg* bemærkede til gengæld, at hendes hænder stivnede mod min hud. Hun rejste sig og tørrede fortravlet hænderne i kjortelen.

“Jeg bliver nødt til at gå et øjeblik, Shilla. Jeg ringer efter Nille og beder hende om at komme og tørre dig og klæde dig på.”

“Nej, jeg vil hellere gøre det selv og sidde og slappe lidt af,” sagde jeg.

Hun nikkede.

“Jeg kommer tilbage,” Hun strammede sin knold, mens hun småløb efter den anden søster og lukkede døren bag dem.

Jeg var ude af karret hurtigere end en fugleflok, der letter ved en høj lyd, og lindede på døren, så jeg kunne se hvilken dør, de to forsvandt ind ad længere oppe ad gangen, mens de hviskede og snakkede ivrigt med hinanden. Det var heldigt, Søster Atla var blevet kaldt bort. Nu var det nemlig ingen sag for mig at smutte i min rene kjortel og gemme Spinellen i den lomme på forsiden, hvor de fleste søstre havde dulmeurt og forbindingslinned.

Det gjorde ondt under fødderne, når jeg gik, så jeg måtte op på tæerne, da jeg sneg mig ud på gangen, hvor kulden slog tørt imod mig efter den fugtige varme i baderummet. En søster kom gående mod mig fra den anden ende af den lange gang. Jeg svøbte tæppet om mine skuldre og gjorde mig klar til at komme med en

søforklaring om, at jeg var faret vild, men hun så mig slet ikke. I stedet småløb hun hen til den dør, Søster Atla og den anden søster også var forsvundet ind ad og havde for travlt til at lukke den helt. Jeg sneg mig nærmere og priste mig lykkelig for, at Søster Atla aldrig havde fundet ud af, at jeg var tyv, for så kunne det godt være, hun ikke havde ladet mig være uden opsyn.

Jeg stillede mig så tæt på døren, jeg kunne høre det meste, men ikke så tæt, at jeg kunne høre det hele. Det var vigtigere, at jeg kunne nå at komme om hjørnet, hvis jeg hørte nogen af dem skubbe med stole for at gå.

De var flere derinde end de tre, jeg havde set. Jeg talte mindst fem stemmer, og det var Søster Atla, der lagde ud.

“Kan vi komme til at tale med ham, der har genkendt Vendor?” spurgte hun.

“Han bliver svær at finde. Vægterne slap ham løs, da han havde fortalt, hvad han vidste, og han har ingen fast adresse. Pigen, som han var sammen med, blev fundet ovre i Klerkevangen, forblødt.” Stemmen var lys og lød, som om den kom fra en ung pige.

“Nej, selvfølgelig har han ikke en fast adresse,” sukkede søster Atla. “Der er vel en grund til, at han genkender Vendor. Den slags mennesker vil aldrig fortælle, hvor de bor. Men er han troværdig? Kan vi stole på, hvad dette vidne siger?”

“Vores kontakt hos vægterne fortæller, at han ikke var beruset. Og hvordan skulle en tilfældig svindler vide, at vi gerne vil have fat på Vendor?” sagde en anden. Jeg genkendte stemmen som hende, der havde afbrudt os i baderummet.

“Men hvor står vi så nu?” mumlede søster Atla.

“Vi skulle aldrig have gjort det,” brød en ny stemme ind, jeg ikke kendte, men den fik mig til at tænke på Smedens kone, der var lille og bidsk som en vagthund.

“Det skal vi ikke til at diskutere igen, Birna,” sukkede en anden.

“Men vi er *sårsøstre*. Det er meningen, vi skal redde liv, og se nu, hvad vi har gjort. Vi har skabt et spøgelse. Jeg kan ikke forstå, I slet ikke er berørte af det,” sagde hende, der hed Birna.

“Hold nu op. Selvfølgelig er vi alle berørte.” Jeg hørte flere af dem mumle vredt derinde.

“Og hvis bystyret eller Dødskirken opdager, hvad vi har gjort, får vi problemer, der kan være langt værre for vores orden, end en smule ubalance. Retssag. Vi kan komme under administration. Måske lukning. Jeg har sagt det hele tiden ...” fortsatte hun.

Nogen slog i bordet.

“Jeg sagde, så HOLD DOG OP.” Jeg havde aldrig før hørt Søster Atla være så vred.

“Vi er nødt til at holde ved. Vi har afgjort et ansvar over for Vendor og hans familie, men vi har stadig også det samme ansvar over for menneskeheden som sådan, der fik os til at tage beslutningen om at handle, som vi gjorde.” sagde hun.

“Men hvad med resten af byen? Vi har vel også et ansvar over for dem. Hvad nu hvis spøgelse angriber nogen?” spurgte Birna. Jeg hørte flere af søstre knurre.

Imens kørte mine egne tanker på fuld fart. Hvad var det, søstre havde hyret Vendor til?

“Ja, selvfølgelig har vi et generelt ansvar,” begyndte den søster, der havde hentet Atla inde hos mig, men Søster Atla afbrød.

“Vi har ikke tid til fortrydelser og søstersladder,” skar hun af. “Som jeg ser det, er vi tilbage på bar bund, for selvom vi ikke ved, hvordan Vendor er død, er det helt sikkert, han ikke har Spinellen længere. Spøgelser kan ikke holde om materielle objekter, kun levende kød.”

Der blev stille derinde, og jeg selv stod med tør mund og tilbageholdt åndedræt. De havde nævnt Spinellen. De vidste, Vendor havde noget med Spinellen at gøre. Hvordan kunne det lade sig gøre?

“Men hvordan finder vi ud af, om han har haft den på et tidspunkt? Det er jo helt afgørende, om han nåede at fuldføre sin opgave og har gemt Spinellen et sted i byen, eller om den stadig er i præstens hænder.”

“Eller om han tog den med tilbage til Dødsriget og har ødelagt alle vores chancer for at gøre noget,” sagde den præstinde, der havde afbrudt mit bad.

“Vi ved stadig ikke engang, om præsten havde Spinellen, eller om det bare er os, der tror det,” skar søster Atla igennem. “Og vi ved ikke, om Vendor overholdt sin del af aftalen og brød ind hos præsten, eller om han døde, inden han nåede så langt.”

De andre mumlede.

“Men den *må* være hos præsten,” sagde hende med den lyse stemme. “Det var det, Søster Ida fik at vide i sit syn. Med mindre da at præsten senere har givet Spinellen til kirken, og det tror jeg ikke på. De høje herrer stoler sjældent på andre end sig selv.”

“... Men hvorfor skulle en helt almindelig præst have Spinellen?” brød en hæs kvindestemme ind.

“Min betroede novice sværger, at han var kold, da hun med vilje tumlede ind i ham til en midnatsmesse, så det er sandsynligt, han er kommet hertil fra den anden side. Og det kan han kun have gjort, hvis han *har* haft Spinellen,” sagde Søster Atla.

“Men hvad skal han da her?” Det var Birna igen. “Hvordan kan kirken i det hele taget se gennem fingre med, der går en død mand rundt mellem de levende. Det er da uacceptabelt på alle måder.”

“Ikke, hvis han er her på ordre fra Dødsriget. Så gør de ingenting,” sagde den lyse stemme en smule bittert.

Søster Atla tog endnu engang over. Hun var ikke en af klosterets ledende søstre, men det var tydeligt, det var hende, der styrede lige præcis denne mission. Der var en beslutsomhed over hende, jeg ellers kun så, når hun gik i krig mod et særligt genstridigt sår.

“Der er ingen grund til at bruge tid på en masse gætterier om præsterne. Vi må holde fokus på Spinellen. Det er trods alt noget, at Vendor er dukket op, selvom han nu er et spørgsmål. Han er stadig så frisk, at han burde kunne huske, om han har gjort, som vi betalte ham for, og forsøgt at få fat på Spinellen – og hvor den i givet fald er endt. Men vi bliver nødt til at opspore ham.” Hun holdt en pause. Og så sagde hun eftertænksomt:

“Pigen Shilla er også en mulighed for at få præsten til at fortælle. Hun er lige vendt tilbage fra en opgave, netop *han* sendte hende ud på, og hun sidder faktisk lige inde i rummet ved siden af. Måske kunne vi ...”

Jeg havde hørt mere end nok. Jeg listede tre skridt væk fra døren med tilbageholdt åndedræt, før jeg spurtede rundt om hjørnet og videre ned ad gangen, selvom det gjorde ondt i fødderne, og det begyndte at lyse rødt gennem de friske

forbindinger. Jeg ville ikke rodes ind i mere. Under ingen omstændigheder. Jeg ville bare være i fred.

Da min mor i gamle dage vaskede for klosteret, løb jeg med bud, så jeg vidste, hvordan man fandt rundt. Derfor løb jeg ned ad en trappe og ind i den ældste del af klosteret, hvor kampesten gravet ned i grunden gjorde bygningen ekstra kold og egnet til fødevarer, og jeg vidste, der var en vej ud. Der duftede af mad, og jeg holdt vejret, før jeg gik ind og smilede til kokken, der genkendte mig med det samme.

“Ikke nok. Aldrig nok. Må strække kødet. Endnu en mund at mætte,” opfangede jeg fra den radmagre kvinde, der var i gang med dagens suppe til de syge.

“Shilla. Det er længe siden,” sagde hun og gengældte mit smil.

“Goddag, Amalie. Ja ... Søster Atla bad mig hente brød og skinke.”

“Du tager bare selv,” sagde hun. Hendes smil passede slet ikke til de ord, jeg hørte, men jeg tog et brød og en kvart skinke og skyndte mig videre ad køkkenvejen, der førte ud i gården. Herfra kom jeg via klosterets stald og vognpark hurtigt ud på vejen.

Det var mange mennesker på gaden nu, og der var ingen, der lagde mærke til mig, for i min klosterkjortel gled jeg i et med novicer og tjenestepiger fra de bedre borgerhuse.

Jeg satte mig i solen op ad Magistratens store hus og så på mennesker og spiste langsomt den første rigtige mad, jeg havde fået, siden Mester Jæger bød mig Dødsgudens duftbrød. Tankerne kørte rundt i hovedet på mig. Nu havde jeg mad, og jeg havde et tæppe. Jeg var ren, og jeg havde stadig Spinellen, så på mange måder var jeg bedre stillet, end da jeg bankede på klosterets port, men det føltes slet ikke sådan. Og lige meget hvor meget skinke, jeg hældte ned i maven, hjalp det ikke på det hul, jeg følte brede sig inden i mig.

Det var sårsøstrene og Søster Atla, der havde hyret Vendor til at stjæle Spinellen fra Mester Gilius. Men hvad skulle søstrene med nøglen til Dødsriget? Hvorfor havde de valgt at samarbejde med den modbydelige Vendor, og hvad ville de sige, hvis de opdagede, at det var mig, der var skyld i, at deres tyv var blevet forvandlet til et spøgelse? Jeg havde ikke nogen svar. Jeg vidste kun, at jeg ved at overhøre Søster Atlas møde havde mistet min sidste allierede i De Levendes Land,

og at det var godt, jeg ikke havde fortalt Søster Atla, hvor jeg i virkeligheden havde været. Jeg følte mig om muligt endnu mere alene.